

auream detraxerant à basi porta Orientalis templi (de quo 22. *Januar.* à n. 1.) cum compescere leniter non posset) Archelaus Judæ Rex, filius Herodis Magni, tria milia virorum trucidavit in templo in ipso Paschate. Joseph. 17. *Antiq.* cap. 11. & 2. de Bello, cap. 1.

Archelai crudelitas.

Christi gesta.

17. Christus anno ætatis suæ 12. remanet in Jerusalem. Alapid. in *Chronotax.* n. 6. inveniturque post triduum in templo. Luc. 2. 46. Castell. in *Christi Peregrin.* asserit contigisse in April. 10. Sanat decem leprosos. Gisland. Fallitur, tum quia factum miraculum cum Christus ascendit quasi in occulto ad festum Tabernaculorum; ut dicemus 21. *Septembr.* tum quia in tertio Paschate non ascendit Jerosolymam; sed in Galilæam secedens defendit discipulos infamatos de manuum impuritate legali ante prandium; ut observant Marian. & Alapid. A Reusnero erectio signatur foeminae curvæ in medio Synagogæ ex Luc. 13. 12. quod in Novembri factum, astruit Alapid. à n. 42. Post triennium, à Vitelio Romano, Syriæ Præside, custodia Sacræ stolæ Pontificiæ cum omni in Sacra ornatu (servata à Procuratoribus Judææ) restituta est hac in die templi Sacerdotibus. Joseph. 18. *Antiquit.* cap. 6. Vide fuscè, 3. *Septembr.* n. 10. Tunc Vitellius è Summo Sacerdotio deposuit Josephum Caiapham. Joseph. ibid.

Restituitur Sacerdotibus custodia stolis Pontificiæ.

Equiria posteriora.

Ludi Circenses.

18. Romæ, dies Ægyptiacus. Gyrard. Signantur hoc in die Equiria posteriora, quia priora facta 29. *Januarij*, ut vidimus, à n. 10. licet prima facta & instituta à Romulo, ut equitatus, & equitum fieret lustratio; & posteriora, ut numerus equorum (quia proxima expeditio) vere ineunte, integer in bellum procederet; decursu temporis, quippe tunc extra Campum Martium ac marginem Tyberis, in Circo & currebant & gyrobant equi, dicti sunt Ludi & Circenses. Jul. Cæsar Bulenger. de *Circ. Roman.* cap. 1. quod quidem astruitur ab Alex. Neapolit. 6. cap. 11. Panvin. lib. 1. de *Ludis Circens.* à cap. 3. ibique Joann. Argolus idem asserunt: quapropter sumi debent pro Ludis Trojanis, ut libavimus, loc. cit. Pridem duntaxat erant Equiria, prout à Romulo instituta.

Ovid.

Altera gramineo spectabis Equiria Campo,
Quem Tyberis curvis in latus urget aquis:
Qui tamen ejecta si forte tenebitur unda,
Cælius accipiet pulverulentus equos.

Ovid. 3. *Fastor.* à v. 513. Eadem apud Anton. Constant. & Paul. Marsum hic, Rosin. 4. cap. 7. Festus Pomp. lib. 3. Elias Vinet. in *Auson.* Edyl. 26. n. 334. ex Varrone, 5. de *Ling. Latin.* Alex. Neapolit. 5. cap. 26. Mar-

ti in Martio Campo (ait) Romulo Ludos instituit; quos ab equorum cursu Equiria nuncupavit: qui si aliquando alluvione Tyberis inundasset campum, in Cælio monte, ubi Martialis Campus erat colebantur. Festus lib. 11. inquit: Martialis Campus in Cælio monte dicitur; quod in eo Equiria solebant fieri, si quando aquæ Tyberis Campum Martium occupassent. Ex quo intelliges (inquit Tiraqueil. in *Alexandr.* cit.) diversos fuisse Campos Martialem & Martium: & hunc quoque P. Victor collocat in 2. Urbis regione, quæ est Cælimontium, juxta antrum Cyclopi. Hoc ludorum spectaculum vocat Bucelin. hic in *Kal. Histor.* genus Martialium ludorum. Illi Mamuralia videntur, sed falso: egimus die 11. num. 11.

19. Ann. V. C. 605. juxta Salian. sed 604. juxta Goltz. in *Fastis*, pag. 139. verum ut refert Tit. Liv. in *Epitom.* lib. 49. Altero & sexcentesimo anno ab Urbe condita, Tertij Punici belli initium fuit, & intra quantum annum, quam erat captum, consummatum omnino est: etenim Carthago destructa, ut videbimus, 23. *Majj.* Juxta L. Florum, lib. 2. cap. 5. Cato Censorinus inexplabili odio, delendam esse Carthaginem pronuntiabat, ostendens Senatui ficus recentes ac dicens: Ex Carthagine venerunt. Hostes ira prope: vidimus in Annibale. Econtra Scipio Nafica servandam Cartaginem assererat; ne metu exulæ æmulæ urbis, luxuriari felicitas Romæ inciperet: & cum quiescere ambitus dominantium nullibi possit; foris si non habeat hostem, domi quærat, & inveniat, ut contigit bellis civilibus Marij & Syllæ, Cæsaris & Pompeij. Ex secundo Punico bello pace parta per annos 50. Pœni & agrorum fertilitate, & maritimis commercijs in pristinam dignitatem atque vires convalescerant, ac amicos populi Romani subigere conabantur illustri exercitu & classe; qui de injurijs apud Senatum questu: quapropter hic decrevit, eò quod contra fœdus naves haberent, extra fines exercitum duxissent, & amico pop. Rom. Masinissæ intralissent arma; bellum inferri. Livius, quò dudum.

Decernitur tertium Punicum.

20. Periculum caventes Pœni, antequam ullæ copiarum imponerentur navibus, maxime clade accepta sibi à Masinissæ, modis omnibus Romanos demulcere conati, Uticenses Romam miserunt, per quos Legatos, Cartaginenses se suaque omnia Senatui dedebant. Ea legatio veluti maximum belli omen grata Patribus, & ludi Diti Patri decreti & facti, inclinato Senatu in patris foedera nova. At infestum Carthagini L. Marc. Catonem Censorinum cum M. Manilio electum Con-

su-

sulem, submissiones quasi fictitiæ irritaverunt; cujus sententia pervicit, ut perstaretur decreto, & quamprimum Coss. in bellum proficiscerentur; equidem jam pervenerant in Africam octoginta peditum & equitum quatuor milia. Senatus lactaverat legatos Uticenses, quibus polliciti sunt & agrum, leges patrias, & libertatem ea conditione, ut 300. obsides, principum Civitatis filios, intra 30. dies in Lilybaeum mitterent, & facerent quæ Coss. imperassent. Sententia Uticensibus placuit; sed placuisse doluit.

Cato Censorinus, perfidus & dolosus.

Quanta insolentia!

Virius ex desperatione Cartaginensium.

21. Obsides statim missi sunt, legatique etiam oppidò venerunt Uticam, imperia Censorini Coss. excepturi. Hic arma omnia tradi jussit, & naves incendi. Utrumque, agrè licet, peractum: arma devectora plaustris, & gementibus cunctis classis incensa: additque insolentibus Consul (sanè ex condicto perfidi Senatus) ut quo vellent loco, à mari 80. stadijs remoto, urbem suam transferrent, eo enim loco stare Chartaginem, maris speculam, non placere Senatui. Potentia in insolentibus (potissimè per dolum) viget sine freno & jugo. His virtutibus Censorinus floruit Cato. Liv. ibid. & Plutarch. in eo. Expavit Carthago, civesque in ultimam perturbationem, ac desperationem adducti, se proditos à Romanis cognoverunt; quo omnes Italos ibi degentes supplicio affecerunt, disceperuntque missos ac reduces Uticenses legatos, calamitate fanatici. Ubi nonnihil deferbuit furor, servi vocati in militiam, arma ubique procuduntur, ministrant etiam foemine crines ad machinarum funes. Sedit sententia, quoquo modo rebellandum: non quia spes ulla jam superesset. Quis rebellantium fuerit furor (refert Florus, d.) vel hinc intelligi potest, quòd in usum nova classis, recta domusque rescinderent: in armorum officinis aurum & argentum pro ere ferroque conflatum est: in tormentarum vincula matrona crines suos contulerunt. Accersitus itaque Asdrubal Masinissæ ex filia nepos (licet exul) cum suis viginti millibus armatorum, cum quibus à muris Romani repulsi ac plerique cæsi; quorum etiam naves incensæ scaphis ardentibus secundo vento in classem immisissis: excursionemque facta castra Manilij cepissent (absente Censorino comitiorum causa) ni Scipio Æmilianus, qui in excidium Carthaginis servabatur, impulisset intra muros; quòd iterum præstitit, dum navalia Romanorum conati sunt inflammare. Denique Asdrubal Manilium in iniqua loca cum exercitu compulsum, ferme oppressit; quibus Romani demiserunt

animos, & Cartaginenses extulerunt. Reliqua loc. cit.

22. Abhinc ann. 109. dies pridianus cædi. C. Jul. Cæsar, cujus præmissa ostenta per plurima; sed pridie quam occideretur, refert in eo Sueton. cap. 81. *Avem Regaliolum cum laureo ramulo Pompejana Curia se inferentem, volucres varij generis ex proximo nemore persecuta, ibidem disceperunt. Ea verò nocte, cui illuxit dies cædis, & ipse sibi visus est per quietem, interdum supra nubes volitare, alias cum Jove dextram jungere. Calpurnia ejus uxor imaginata est, collabi fastigium domus, maritumque in gremio suo confo-di: ac subito cubiculi fores spontè paruerunt. Refert etiam Goltz. in *Cæsar. vita*, & Ravil. Textor, 7. *Offic.* cap. 53. Plutarch. in eo, eadem prodit, additque: Pridie ejus diei, cum apud Marc. Lepidum cenaret, & accumbens, uti solebat, litteris subscriberet; orà disquisitione, quodnam genus mortis esset optimum, omnibus anteverit, subitam inopinatumque mortem optimam esse, exclamavit. Goltz. d. *Arma Marti sacra* (inquit) que apud ipsum utpotè Summum Pontificem ex instituto servabantur, mora sunt: foresque & fenestra cubiculi ipsius non sine ingenti cæli fulgore, spontè paruerunt. Tunc Spurinna monuit Cæsarem de proximo urgente periculo; quem Cæsar irrisit. Eademque nocte quidam amicus Cæsar, cinna nomine, secundum quietem visus sibi, à Cæsare ad cenam vocari: cumque detrectaret, ab eo manu adduci invitus, atque repugnans. Eventus somnium futuræ necis eo die quo amicus Cæsar fato functus, prognosticum fuit. Honoris gratià enecto Cæsare, processit in forum, ubi illius cada-ver cremabatur. Alius, cinna dictus inter Cæsarum interfectores: sed hunc multitudo, nominis duntaxat tessera, miserabiliter discepsit; quo invitus ductus ad Cæsarum cenam. Plutarch. d. Dum ostenta amicorum familiaritati formidinem incutiebant; conjurati in ædibus Casij parricidium in diem crastinum decreverunt; quippe opportuna ad votum occasio. *Conspirati primum cunctati, utrum ne illum in campo per comitia rivus ad suffragia vocantem, partibus divisus è ponte deicerent, atque exceptum trucidarent; an in sacra via, vel in aditu theatri adorirentur. Postquam Senatus Idibus Martijs in Pompeij Curiam edictus est, facile tempus & locum præstulerunt.* Sueton. d. cap. 80. Cuncta audita observavit libertinus quidam & scripsit libellum, proditionis atque proditorum indicem, crasque Cæsari protulit in via ad Curiam, illi dicens: *Hunc à Cæsare, solus lege, & celeriter: scriptas enim continet res magnas, & tua plurimum referentes.* Plu-*

Ostenta pridie Cæsarum cadem.

Cinna somnium & factum.

Plutarch. quò supr. Libellum accepit Cæsar, sed conatus legere, interpellantium multitudine non potuit. Itaque manibus quasi leæurus retinuit, & sic in Curiam intravit, quò gladijs conjuratorum occubuit; ut postridie dicendum, n. 22.

23 Hoc simul die sacra Concordiæ & Munificentia, seu Magnificentia. Pighius, Tom. 1. Annal. & Masurius Sabinus, Memorabil. lib. 3. Aptè horum affectuum felicissimè nexu. Munificentia nonnunquam filia Concordia. Corda enim vincunt munera quæ dantur. De concordia sæpè egimus, acturique sumus. Concordia ergo pingitur à Joann. Paulo Bianchi, in Exequijs Isabel. Hispan. Regin. pag. 61. foemina pulchra, fluxa veste, coronata olivâ, cujus in dextra malum-granatum, in sinistra fasciculus sagittarum. Magnanimitas verò, ab eodem ibid. pag. 56. vivaci aspectu, sinistra habens spoliolum leonis, in dextra termitem, ad pedes tanquam trophaeum, oleam, coronam, gladium, & lanceam. Ibid. pag. 14. Magnificentia, ut matrona coronata, pallio regio, tuba in dextra, sinistra autem munera spargens. Ab Hemelario Numism. aur. Tab. 24. uti specimen Munificentia pingitur theatrum, quò viget Ubertas cornu Amaltheæ in astantis sinum effundens, atque missilia spectantibus spargens, quasi seminans ut Concordia percipiat fructum. Iccirco junctæ illarum imaginis formæ, sub habitu Cereris cum spicis, & sub Veneris specie cum pomo. Cereris in designationem Munificentia: Veneris in symbolum speciosæ Concordia: adversus avaritiam; quæ sibi soli, nec sibi, corda removens, nec proprijs utens. Vel contra necessitatem, quæ prorsum vilis, vel sordiditatis poenitens. Horat. 3. Carm. Od. 24. à v. 42.

Sacra Concordiæ & Magnificentia.

Magnanimitas.

Magnificentia.

Necessitas vilis est.

Horat.

Trophonia sacra.

Quis Trophonius?

Lucus templi & simulacrum.

Munificentia, seu Magnificentia. Pighius, Tom. 1. Annal. & Masurius Sabinus, Memorabil. lib. 3. Aptè horum affectuum felicissimè nexu. Munificentia nonnunquam filia Concordia. Corda enim vincunt munera quæ dantur. De concordia sæpè egimus, acturique sumus. Concordia ergo pingitur à Joann. Paulo Bianchi, in Exequijs Isabel. Hispan. Regin. pag. 61. foemina pulchra, fluxa veste, coronata olivâ, cujus in dextra malum-granatum, in sinistra fasciculus sagittarum. Magnanimitas verò, ab eodem ibid. pag. 56. vivaci aspectu, sinistra habens spoliolum leonis, in dextra termitem, ad pedes tanquam trophaeum, oleam, coronam, gladium, & lanceam. Ibid. pag. 14. Magnificentia, ut matrona coronata, pallio regio, tuba in dextra, sinistra autem munera spargens. Ab Hemelario Numism. aur. Tab. 24. uti specimen Munificentia pingitur theatrum, quò viget Ubertas cornu Amaltheæ in astantis sinum effundens, atque missilia spectantibus spargens, quasi seminans ut Concordia percipiat fructum. Iccirco junctæ illarum imaginis formæ, sub habitu Cereris cum spicis, & sub Veneris specie cum pomo. Cereris in designationem Munificentia: Veneris in symbolum speciosæ Concordia: adversus avaritiam; quæ sibi soli, nec sibi, corda removens, nec proprijs utens. Vel contra necessitatem, quæ prorsum vilis, vel sordiditatis poenitens. Horat. 3. Carm. Od. 24. à v. 42.

Magnum pauperies opprobrium jubet
Quidvis & facere & paris
Virtutisque viam deserit ardua.

24 In Bœotia die 22. Elaphobolionis, respondente XIV. Martij, juxta Therpom-pum, lib. 19. sacra Trophonia, cujus antrum & oraculum vel extra Graciam celeberrima. Trophonius dictus artifex quarti templi Delphici, quod flagravit; sicut tertium igne liquefactum, vel hiatu terræ absumptum. Pausan. cap. 321. Hac de causa filius dictus Apollinis cap. 311. Ei lucus dicatus uti Numini, eo in loco quo absorptus terræ hiatu, ubi fovea, supereminente columna. Lucus ergo ornatur statuis Cereris cognomento Europa, Jovis Regis & Plurivij, Proserpinaeque Venatricis, in eo quidem est Trophoni templum & signum, juxta

quod oraculum. Ibid. cap. 313. & Bulenger, de Oracul. & Vatis. cap. 123. Videndi Cicero, 1. Tuscul. 99. Suidas, & Strabo lib. 9. qui & etiam Tit. Liv. 45. sect. 117. quem sequitur Alexand. Neapolit. 6. cap. 2. non antrum Trophonij, sed Jovis Trophonij vocant; in quo falluntur, eò quod inter Antiquarios nunquam Jupiter Trophonius auditus, uti observat Gyrard. synagm. 2. n. 53.

25 Varia à Gracis de Trophonio ludo, templo, antro & oraculo effutuntur. Alij comminiscuntur Trophonium Dædalum fugientem (cùm aliud effugium non haberet) in Lebadiam Bœotia: regionem, propter furtum supplicia formidantem, profectum, latuisse: ubi parato sibi domicilio subterraneo, per omnem vitam perseverasse: quo mortuo, vulgò creditum est, illic certa reddi oracula; ac Trophonio, perinde ut Deo sacrificari ceceptum. Chalmach. Hymn. in Apollin. Alij, Dædali opera suffuratum, cum aufugisset, terram hiatu diductam vivum absorbuisset: aliquot post annos, cùm Bœoti pestilentia laborarent, responsum Oraculum consultum fuisse: Trophonij Manibus honorem habendum esse. Verùm cùm ignorarent ubinam terrarum illius esset monumentum; apud indicio reppererunt: nam ubi eas conspexerunt è cavo quodam subscatentes, conjectarunt ibi Trophonium fuisse sepultum. Quare visum est, aliquem in antrum demittere. Qui ingressus, duos dracones obvios habuit quibus melitis offis objectis, illæsus evasis unde & mos inolevit, ut antrum Trophonij subituri, placentas aliquot secum deferant. Herodot. lib. 8. à n. 4. Cicero autem, d. tradit Trophonium ex ædificato Apollini templo, laboris sui pretium petijisse: nihil quidem certi, sed quod esset optimum homini, uti datum à Numine; cui assensit Apollo. Post triduum Trophonius subito mortuus.

26 Quæ de illo AA. referunt, arbitror ex Pausania prorsum excerpta: quapropter exponam quid hic protulit. Primum qui in antrum (ut audiat oracula, & sciat futura) descendere statuit; per aliquot dies manet in ædicula ibi sacra Fortuna & Bono Genio. Purificatur, & Hercyna fluvio se abluit, post-que lavacrum ei victimarum carnes abundè suppeditantur, ex sacrificio facti Dijs, quorum imagines diximus collocatas in ludo. Adest aruspex, qui casarum hostiarum viscera inspectet, nunquid Trophonius in antro consultorem accepturus placidè. Prius enim initiatur sacris, ut tutò fiat in antrum descensus, & mens ejus purificetur: qua de causa procedit in fontes oblivionis & memoriae. Coel. Rhodigin. 8. cap. 5. Alexand. Neapol. lib.

Varia de Trophonio.

Origo ejus oraculi.

Ritus in oraculo.

Ædificia Fortuna Bonique Genij

Fontes Oblivionis & Memoriae.

lib. 20. cap. 10. & Plin. 31. cap. 2. Ipse Pausanias subdit: Prius ad amnis fontes ducitur: sunt verò duo inter se proximi. Bibenda illic est Lethes qua dicitur aqua, qua cunctorum ei, qua memoria complectebatur, oblivio coningat. Mnemosynes deinde, id est, Memoria aquas potat; ut ne mens effluat, quominus qua intra ea penetrata viderit, omnia memoria contineat. Jam simulacrum contemplatus (nemini prorsus id ostendunt sacerdotes, praterquam ijs, qui ad Trophonium sunt accessuri) eo signo conspecto, & cum multa religione votis nuncupatis, ad Oraculum progreditur, tunicam indutus lineam, ac tanijs incinctus, soleis popularibus in pedes inductis. Nudos demitti, vel federe solitos in aditu spelunca, & deinde flatu quodam abripi sub terram, gestareque secum placentas, quas Lemuribus serpentibusque tribuant; ait Erasim. Chiliad. 1. Centur. 7. num. 77. Nestit utrumque Alexand. Neapolit. quò dudum; dicens: In hiatu subterraneo; terro & horrido, immo & angusto recessu (ad quem scalis descenditur) consulentes de magnis difficultatibus nudi sedent, vel in veste alba, lineo vel purpureo amiculo; & ne quo periculo forent, placentas Lemuribus ferre oportebat.

27 Maximus Tyrius in Socrat. demon. ferm. 26. In antro Trophonij (inquit) nam & hujus herois oraculum est circa Lebadiam urbem, qui demonem adire velit, amictu induitur lineo, talaris, purpureoque: libaque in manibus habens, supinus angusto ingreditur ostio; ubi vel visu vel auditu consequitur, ut cùm inde creperit, sibi ipse interpret vatesque fiat. Tunc dabatur ei aqua Memoriae & portabatur in ædiculam Fortunæ bonique Eventus; ut ait Majol. Tom. 2. Colloq. 1. Pausanias d. articulum consultationis ita refert: In altum subsedit hiatus haud amplius octo ferè cubitum. Ubi descensum fuerit, medium inter solum & antri restudinem cavernula est. Qui eò penetravit humi procumbens, mel- le subactis offas tenens, pedes prius in cavernulam illam immittit, mox toto ipse cum corpore sequens, genua in cavernam inserere nititur: ibi statim reliquum corpus veluti attractum, genua sequitur, non aliter quam si maximus & velocissimus annis vorticibus correptum hominem ex oculis subducatur. Qui certè intra penetratale descenderint, futura non uno aut eodem cognoscunt modo. Per easdem fauces patet omnibus reditus; sed itinere retrogrado, prae-euntibus pedibus. Redit ex antro (dicit, cap. 314.) adhuc terrore attonitus, suimet atque omnium oblitus, respiciens paulò post, eò quod ei pristina mens, & risus redit: Scribo hæc

(subdit) cùm ad Trophonium consulendi causa ipse etiam venerim.

28 Aliter nonnulli. Bulenger. & Majol. d. dicunt, descenditibus ad Trophonium, risum adimi. Qui post consultum Oraculum, inde digressus, semper afflicto & ja-centi nunquam videre soletum. Alexand. ab Alex. d. & Erasim. quo supr. ex Aristophane in Nubes: simulque subdit Bulenger. Non ultra annum vivere: emittit terra alios quidem longè, alios longissimè: quidam & ultra Locros; Phocensesque emittuntur: plerique etiam ad Bœotiorum fines. Expolitio ad lubitum est, cùm Paulus Æmilius, Apollonius Thyanæus, Milites Syllæ, Empedocles, ipseque Pausanias post descensum, diu vixerint; postque ritus eis redditus cum pristina mente. Videis Plutarch. de Socratis demon. in Sylla etiam & Paul. Æmil. Vidimus ex Pausania per easdem antri fauces descenditibus parere reditum, & non alibi corpora duci; unde liquet AA. voluntaria cogitatio. Neminem omnino (inquit) ex ijs qui eò pervaserint, non redirem evasisse, asserunt; uno excepto, qui de spiculatoribus Demetrii fuit. Illum certè neque eorum quicquam sacrorum, qua fieri ad sanum illud religione sancitum fecisse, nec sciscitandi causa, sed quid argentum & aurum se asperraturum sperarat, introisse; ajunt. Ejus itaque cadaver in diversam partem, & non per sacrum hiatus illius ostium ejectionem. Idem profert Majolus.

29 Propter canodoxiam, vanissimamque gloriam Aristæus, Empedocles & alij specum Trophonij ingressi; scilicet, ut fictis vaticinijs divinitatis famam inter stultos acquirerent: quapropter alij in specum se abiderunt (ut ipse Trophonius, Pythagoras, & Zemolx, de quibus actum) ut cum eorum reliquiæ haudquaquam superessent; haberentur heroes inclyti, vel Numina. Empedocles clam relicto locis (qui arei, ut refert Laert. in ejus vit. lib. 8. cum tintinnabulis, ut observat Joann. Baum. 1. p. de Vestit. Hebr. Sacerdos. cap. 3. num. 4. Ætnam ascendit & in ejus ignem se coniecit, eo infano vanoque consilio; ut cùm nunquam & nusquam appareret, haberetur immortalis: at mors ejus patuit per crepidas. Insignis Magus fuit. Adi Plin. 30. cap. 1. Rhodigin. 3. cap. 5. & 19. cap. 7. & Laert. d. Omnes hos vanitate, arrogantia tumoreque, sed modestia specie, antecellit Apollonius Thyanæus; de quo Eusebius advers. Hieroclem. Rhodigin. 17. cap. 13. & 16. Dio Calsius, Histor. Rom. lib. 67. Ælius Lamprid. in Alexandr. Sever. cap. 29. Vopisc. in Aureliano, cap.

Ejus brevis vita.

Quis Empedocles?

Quis & quæ Apollonius Thyanæus?